

DUCHOVNÍ SEBEREALIZACE A OSVÍCENÍ

Když skutečně dojde k události osvícení, odehraje se veliký zázrak. V okamžiku osvícení jste plni úžasu, protože to, co se událo, překračuje všechny meze vašeho myšlení a veškerou vaši představivost. Je těžké najít slova k popsání stavu, který v té chvíli nastane. Člověk je zcela ohromen a zmaten: „Neuvěřitelné! Co se to stalo? Co to znamená?“ Následuje poznání, k čemu to vlastně došlo: „Ó, to, oč jsem se snažil po tolik životů, nastalo!“ Vše se odehraje velmi rychle. Přetrhl se proud zaběhaného uvažování a řetěz příčiny a následku. Všechna pouta jsou zlomena a člověk se stává navždy svobodným.

Postupně, jak hledající následuje duchovní cestu, musí přijít čas, kdy je jeho život zcela naplněn. Nezbyvá již nic, po čem by člověk mohl toužit. K osobnímu štěstí nepotřebuje nic z vnějšího světa. Ačkoliv žije ve světě, jeho štěstí není na světě závislé. Na tomto stupni chce jen dávat, a ne brát. Duchovně realizovaný člověk je tak vnitřně bohatý, že musí stále rozdávat. Protože svět nenabízí větší bohatství než je štěstí, láska a mír. Tento stav není dostupný jen několika málo jednotlivcům, ale nabízí se pro všechny.

Vnitřní stav všech duchovně realizovaných osobností je stejný. Duchovní seberealizace přináší všem na trvalo mír, lásku a štěstí. Zatímco uvnitř nejsou mezi světci žádné rozdíly, jejich osobnosti, prostředí, z nichž pocházejí, a způsob života se bude přirozeně lišit. Způsob, jakým bude osvícený člověk popisovat svůj vnitřní stav, vysvětlovat cestu a pomáhat druhým, má vždy osobní zabarvení. Ve vyjadřování duchovních poselství hraje roli jazyk, kulturní vlivy i osobní zvláštnosti.

Osvícený člověk pochopil vztah mezi individuální duší a vesmírem – mezi individualitou a Celkem. Pochopil to nejen intelektuálně, ale vlastním prožitkem. Celým svým bytím nahlédl na hluboký smysl těchto slov. Vědomě zažívá sám sebe jako část Nekonečna.

Vnitřní stav duchovně realizovaného člověka zůstane vždy mimo dosah naší představivosti. Proč je tomu tak? Protože Božství přesahuje schopnosti naší mysli. Božství nelze pochopit nebo si představit, protože nemá žádné hranice, zatímco naše představivost a myšlení mají svá omezení. Ničím nevymezitelné nemůže být uchopeno něčím, co se pohybuje pouze v určitých mezích.

Osvícený člověk se dobře orientuje v životě ve světě, ale zároveň si je vědom skutečné Reality. Bylo mu odhaleno tajemství celého vesmíru, rozlišuje mezi polem a Tím, kdo si pole uvědomuje. Nahlíží na vědomý aspekt (pozorovatele pole)

i nevědomý aspekt života (pole), jak se oba projevují v jeho osobním životě i v dění ve světě.

Osvícený člověk už nemá, co by pro sebe získával, a proto co by mohl dělat jiného než sloužit druhým? Z lásky a soucítění on či ona mluví k ostatním. Protože nezapomněli na své vlastní nesnáze před duchovní seberealizací. Pamatují si, že podobné problémy jako ostatní lidé měli i oni. Proč jim tedy nepomoci? Je to jako byste měli v batohu zralá manga a přitom jste neměli hlad. Co tedy s těmi mangy? Rozdáte je těm, kteří si na nich pochutnají. Musíte se ale podívat, zda jsou pro určitého člověka vhodná.

Je velmi obtížné rozpoznat osvíceného člověka, protože neexistují žádné vnější znaky a vše je záležitostí vnitřní proměny. Může se třeba stát, že někdo na ulici plivne právě na osvíceného člověka. Osvícený člověk nemůže zabránit tomu, aby se mu podobná věc nepříhodovala, ale v žádném případě se nerozčílí. Naopak v něm vyvstane soucit nad hloupým chováním toho člověka: „Asi je velmi rozzlobený. Takový člověk potřebuje ještě více lásky.“

Představme si situaci, kdy někdo nazve osvíceného člověka oslem nebo dokonce pitomým oslem. Každého by vyvedlo z míry, jak si mohl někdo dovolit nazvat váženého člověka oslem! Taková bude reakce člověka, který ještě nedosáhl moudrosti. Díky moudrosti dosažené v osvícení bude reakcí v podobné situaci pouze úsměv. Pokud nejste osel, tak proč se rozčilovat, když vás tak někdo nazve. Pokud osel jste, tak také není důvod k hněvu. Co je špatného na tom nazývat osla oslem?

Duchovně seberealizovaný člověk nezanedbává pravidla společnosti. Nepředkládám vám duchovnost založenou na útěku do lesa a životě odtrženém od společnosti. Ne! Dokud ještě nejste osvícení a i po osvícení - žijte mezi lidmi a věnujte se všemu, co vám přijde do cesty.

Osvícení je převratnou událostí, ale není tím posledním krokem. V určitém smyslu lze říci, že osvícení završuje cestu vlastního úsilí. Je tou nejzazší mezí, které může člověk dosáhnout za pomoci vlastní snahy, přestože jen ona nestačí. Hledající musí volat po Milosti Pána. Osvícením je vykonána největší část cesty. K poznání vztahu individuality a Celku potom dochází spontánně, bez úsilí. S pochopením toho, že neexistuje konflikt mezi individualitou a okolním světem, přichází naprostý mír a štěstí. Tento stav, nastávající až po osvícení, může být také popsán jako proměna osvíceného člověka v mudrce. Mudrc je nevyčerpatelným zdrojem lásky pro všechny lidské bytosti, všechny tvory a veškerou existenci. Božství, nekonečná Síla, pracuje na Zemi prostřednictvím Mudrce.

Člověk, který dosáhl duchovní realizace, se ve svém životě nesetkává s žádnými problémy. Celý svět se pro něho stává Božstvím. Všechno, s čím se setkává, vnímá jako dokonalé.

Skutečný světec slouží společnosti, ale nestojí o slávu a publicitu. Nesnaží se udělat na druhé dojem. Pracuje svým způsobem, mírumilovně, tiše a bez okázalosti.

Pouze osvícení lidé skutečně vidí věčně nápomocného Pána ve všech pomíjejících bytostech.

Seberealizovaný člověk nemůže být nikdy nešťastný, protože v sobě naplnil pravdu o Existenci. Odhalil, že štěstí k člověku nepřichází zvenčí, ale pouze zevnitř. Ve skutečnosti jsou štěstí a vaše vlastní existence tímtéž. Láska, služba, soucit a podobné kvality takovému člověku vyvstávají spontánně. Duchovně probuzený člověk nenaplnil úspěšně pouze svůj život, ale přispívá k lepšímu životu celé společnosti.

Osvícený člověk nepronáší proslovy, jako to dělají politici. Vyjadřuje věci, které jsou v tu chvíli užitečné pro právě přítomné posluchače. Druhý den může ke stejnému problému promluvit zcela jinými slovy. Proč? Protože se osvícený člověk nachází na nejvyšší úrovni a pracuje pouze proto, aby pomohl hledajícím k osvícení. Pouze on ví, co ten den přítomní lidé potřebují. Proto je setkáním s ním obohacen každý.

Nejsilnější strachem je strach ze smrti. Pro osvíceného člověka smrt zemřela. "Smrt zemřela" znamená, že on ví, že tělo jednou pomine, zatímco skutečný Duch uvnitř nikdy nezemře, protože nebyl nikdy zrozen. Je věčný.

Osvícený či duchovně seberealizovaný člověk dospěl k úrovni vědomí, z níž jasně nahlíží na to, že zabývat se minulostí nebo plánovat budoucnost je pošetilé.

Čistá Láska začne prýštit teprve tehdy, když je odstraněna všechna nevědomost a došlo k osvícení. Jen osvícený neboli duchovně seberealizovaný člověk může skutečně milovat. Na tomto stupni vývoje proudí Láska zcela přirozeně. Osvícený člověk miluje celý vesmír, protože je v jistém smyslu sám vesmírem. Veškerá jeho Existence a Láska splývají v jedno. Uvědomil si sám sebe a odhalil, že on a Láska jsou jedno.

Ačkoliv je i osvícený člověk individuální bytostí, žije v takovém spojení a souladu s Celkem, že ho nemůže nic rozrušit. Pro něj už neexistují žádné otázky.

Po duchovní seberealizaci není možné zažívat jakoukoli frustraci. Je to vyloučeno. Můžete mít například nějaké fyzické problémy, ale to se odehrává na jiné úrovni. Životní energie slábne s věkem u každého člověka. Tělo stárne a jednoho dne můžete například ztratit zrak či sluch. Duchovně realizovaný člověk tím však nebude frustrován, nic ho nemůže rozrušit.

Pokud jde o materiální záležitosti ve světě, není možné, abychom na tom byli všichni stejně. Pokud jde o duchovní seberealizaci - realizaci Boha - nejvyššího cíle

může dosáhnout každý. Pouze v jedné věci jsou zdroje naprosto nevyčerpatelné. Boha není nikdy nedostatek, je neustále všem dostupný.

Až se mysl utiší, ustanou všechny mysl dosud čeřící vlny a neustálé změny, potom v sobě odhalíte sami sebe. Nastane osvícení.

Dosáhne-li člověk nejvyššího vývojového stupně (duchovní seberealizace), neodchází do ústraní, ale svým vlastním způsobem slouží světu.

Osvícením, poznáním sebe sama neboli duchovní seberealizací odpadají všechny otázky. Opustí vás proto, že začnete zažívat skutečný rozměr své vlastní existence.

Nemyslete si, že po osvícení se přestanete dostávat do různých nepříznivých situací. Může ve vás vyvstat otázka: „K čemu mi tedy osvícení je, když mě nezbaví životních nesnází?“ V osvíceném člověku nevyvstávají žádné reakce, ať se děje cokoliv.

Pouze osvícením může být vymazána vaše karma nahromaděná za všechny předchozí životy. Můžeme to přirovnat k výbuchu, kterým je všechna karma spálena. I v životě osvíceného člověka ale přetrvává osud, část karmy určená pro tento život. Protože osud dostáváme při narození a určuje všechny události až do okamžiku fyzické smrti. Z pohledu osvíceného člověka však osud nehraje žádnou roli.

Osvícený člověk není ničím vyrušen ze svého vnitřního míru a štěstí. Neznamená to, že by ho nemohlo něco bolet. Ale k fyzické bolesti se nepřipojuje strádání a stěžování si. Na úrovni těla funguje osvícený člověk stejně jako všichni ostatní. Protože však došlo k té nejvznešenější vnitřní události, bude osvícený člověk na fyzické problémy reagovat zcela jinak: „Zdá se, že přijdu o všechny zuby, dobře, co se dá dělat.“ „Moje tělo zřejmě odchází, ale mě to nijak netrápí. Nechť se stane, co se má stát.“

Navenek vůči světu jedná osvícený člověk moudře podle situace. Je si vědom vnitřní skutečnosti stejně tak jako praktického života. Vnitřně je od všeho odpoután, protože ví, že jde o přechodné záležitosti. Nahlíží na nevyhnutelný běh života, jak se duše rodí do tohoto světa, vyvíjejí se a každý den jich mnoho umírá... To ale neznamená, že když zemře někdo z jeho blízkých, neprojeví žádnou soustrast. Nejedná v rozporu s pravidly lidského soužití.

I po osvícení můžete přijít o práci, ale reakce bude jiná. Potom přijímáte všechny situace klidně tak, jak přicházejí. Všechno se promění skutečností, že si je osvícený člověk vědom věčné Pravdy v sobě. Uvědomuje si, že jeho duše se ani nikdy nenarodila – narození i smrt se týkají pouze těla. Jasně vnímá, že nemůže nikdy zemřít, protože je věčnou Pravdou, součástí Boha. Uvědomuje si neustále čím je a čím není: „Nejsem to já, kdo má hlad či žízeň. Nedotýká se mě horko ani chlad. Nevzniká ve mně žádné potěšení, když mě někdo oceňuje. Nedoléhá na mě, když mi někdo

nadává nebo mě obviňuje. Ve všech situacích zůstávám stejný, nikdy se neměním. Jak by mě mohly nějaké události ovlivnit? Necht' se stane cokoli..." Osvícený člověk zůstává pozorovatelem veškerého dění tak, jak přichází a zase odchází. Je to jako byste pouze sledovali nějaké divadelní drama.

Situace se budou odehrávat tak, jak byly pro tento život předurčeny, nezávisle na tom, že došlo k osvícení. Jsou to však jen situace, neustále se dostáváme do nějakých situací. To platí stejně i pro osvíceného člověka. Jak by ale mohla jakákoli událost ovlivnit někoho, kdo se uvnitř neustále usmívá?

Dokud nejste duchovně seberealizovaní, nemůžete se vyhnout tomu, abyste nějaké problémy neměli. Ať jste kdokoli, dokud nedosáhnete duchovní seberealizace, nemůžete se plně osvobodit od problémů. Týká se to všech. Nezáleží na tom, jakou máte pozici ve světě, zda máte politickou moc a zastáváte například post prezidenta či ministerského předsedy. Nepomůže vám, pokud jste závratně bohatí, velmi přitažliví, vzdělaní či slavní. Ani Nobelova cena ani cokoli jiného ze světa nehraje roli v tom, že jste se ještě neosvobodili ode všech problémů.

Duchovní seberealizace neznamená, že si začnete žít jako v nebi. Nemyslete si, že budete žít v lepších podmínkách než ostatní, nemoci se vám budou vyhýbat, budete jíst jen samé lahůdky a nebudete mít už žádné povinnosti. Jde o zcela jinou změnu. Ztratí se zdroj, ze kterého vycházely všechny vaše reakce. Věci kolem vás se budou odehrávat dál stejným způsobem. Duchovně probuzený člověk však nahlíží na skutečnou povahu všeho, co se děje. Pozoruje, jak pracují ve všech lidech a veškerém dění tři základní principy: tamas, radžas a sattva.

O duchovní seberealizaci přemýšlí mnoho lidí. Mnozí se o ni pokoušejí. Toto hledání se nikdy nevyčerpá, protože je základní žízní lidstva. Když se však otevře možnost ke skutečnému osobnímu zážitku, může se strachem rozechvět i velmi připravený člověk, který se považuje za statečného.

Když dojde k duchovní seberealizaci, kdo koho v ní realizuje? Když si něco běžně uvědomujeme či poznáváme, existuje v tom vždy dualita, protože se z pohledu myslí zdá, že je nějaký subjekt a objekt, který je poznáván. Co se ale odehrává v duchovní realizaci? Já realizuje Já. Je to obrovský paradox a hádanka. Já, jakožto subjekt, si uvědomuje Já, jakožto objekt, který tu byl neustále přítomen. Rozplývá se iluze, že neexistuje to, co existovalo vždy.

Zásadní motivací pro práci duchovně realizovaného člověka je vnitřní poznání, že všichni ostatní nejsou někým jiným, než je on sám. On je jimi a oni jsou jím. Jsou to jen jiná slova k vyjádření skutečnosti, že existuje pouze jediný Duch ve všem. Bůh je jen jeden - tentýž Bůh všude. Slunce je jen jedno, i když můžeme jeho paprsky vnímat jako od sebe vzájemně oddělené. Jediná Pravda byla zjevena v těle realizovaného člověka a on ví, že tatáž Pravda, kterou Bůh projevil v těle, které on pro účely světa nazývá svým, bude odhalena i v tělech ostatních. Jde stále o tutéž Pravdu. Duchovně realizovaný člověk jako by se účastnil velkolepé oslavy svého vlastního Já, které je

z praktických důvodů rozděleno do mnoha entit a osobností. Vše se pro něj stává Hrou bez nejmenší stopy připoutanosti. Může někomu převratným způsobem pomoci a pak v příštím momentě říci: „Díky a sbohem!“ Dokáže obě věci zároveň.

V sanskrtu se pro žijící duchovně prozřelé duše používá pojem *dživanmukta*. Toto slovo označuje nejvyšší možný stav – plnou duchovní realizaci. Takový člověk žije jako ostatní, ale vnitřně je osvobozený. Pro člověka, jemuž se tato událost odehrála ještě před zánikem fyzického těla, nezůstává nic jiného, než zprostředkovávat moudrost ostatním. Naplněný moudrostí a Láskou je si také vědom toho, že duchovní realizace je dostupná všem, protože všechny lidské bytosti na ni mají právo. Když se to stalo jemu, proč by se toho nemělo dostat i ostatním? Proto z Božské Radosti a Lásky pokračuje v konání své práce.

Duchovní seberealizace jednoho dne nastat musí. Proč je to naše právo? Máme právo, aby naši rodiče plnili naše základní potřeby. Božství je naším otcem i matkou, máme právo od Něj něco obdržet. Všichni také víme, že pouze ti, kteří své rodiče poslouchají, respektují a chovají se k nim hezky, od nich dostanou, co mají. Stejně tak od velkého Rodiče vše obdrží ten, kdo poslouchá Jeho zákony.

Ptáte se, zda bylo osvícených lidí v historii lidstva mnoho. Odpovídám: Ano. Dosáhnout osvícení není těžké. Tito lidé často zůstali tišší, protože nemá význam osvícení zveřejňovat. Proč bylo tolik osvícených? Protože jde o vyvrcholení vývojového procesu. Kdyby k tomu přestalo u většího počtu lidí docházet, pak by to znamenalo konec lidské rasy. Jediný účel života lidských bytostí by nebyl naplněn. K osvícením určitě dochází. Lidé pak žijí dál v tichosti svůj život, aniž by o nich svět věděl. Když jste dokonale šťastní a plní míru, nepotřebujete o tom od světa žádné osvědčení.

Stav po duchovní seberealizaci je u všech lidí stejný, přestože ho mohli dosáhnout různými způsoby. Všichni dospěli ke stejné Pravdě, ale když ji začnou jednotliví lidé šířit, znovu dochází k rozdílnostem. Budou se lišit ve způsobu života, v metodách i v popisování věcí. Dosažená Pravda, která přesahuje mysl, intelekt, slova a všechny prostředky na cestě k ní, proudí skrze duchovně realizovaného člověka a prochází jeho myslí, intelektem a jazykovými schopnostmi, které mají vždy osobní zabarvení. Tyto osobní charakteristiky vytvářejí zdání rozdílnosti mezi jednotlivými lidmi Pravdu šířícími. Pravda je stále stejná, jsou to jen individuální rozdílnosti mezi jednotlivými lidmi.

Není těžké dosáhnout duchovní seberealizace, poznání sebe sama. Jak by to mohlo být těžké, když není nikdo, kdo by Já neměl? Každý ho máme. Musíme si jen uvědomit, co už v nás existuje. Není třeba nic odněkud získávat.

Tak jako květina nebrání nikomu, aby si k ní přivoněl, tak ani duchovně realizovaný člověk nezastaví nikoho, kdo by se chtěl jeho Blaženosti zúčastnit. Pokud ale někdo o vůni květiny nemá zájem, květina si nestěžuje. Někdo si dokonce může zacpat nos, ale květině to nevádí. Osvíceného člověka se nic nedotýká, ale zároveň je

plný lásky. Proč je odtažený? Protože neexistuje nic kromě něho a ke komu by tedy měl být připoután?

Dosažení duchovní seberealizace, Pravdy a Božství se odehraje ve vašem nitru. Jakmile k tomu dojde, zanikne navždy rozdělení mezi vnějším a vnitřním. Potom pro nevědomé lidi používaná pravda o tom, že náš skutečný domov je pouze v nás, ztrácí význam. Je nahrazena jinou větou: Skutečný domov existuje úplně všude. Vše se pro vás stane slavností, protože všichni jsme doma šťastní. Když jste všude doma, cítíte se dobře stále.

Všechny slovní popisy selhávají ve snaze vyjádřit sladkost a krásu stavu po osvícení. Můžete sice dlouze popisovat chuť mrkvové halvy (sladké indické pochoutky), ale všechny popisy jsou zcela nesrovnatelné s tím, když zažíváte chuť mrkvové halvy ve svých ústech. Dát si lžičku halvy do úst je mnohem, mnohem lepší. Ať čtete nebo posloucháte cokoli, stejně je to nakonec otázka vaší vlastní duchovní seberealizace.

